

Holly Webb

Rainiukės paslaptis

Alma littera

giška ir eidama pro šalį kaskart jai pamodavo.

Rudens atostogos buvo įpusėjusios. Džasmina, sode berdama į lesyklą nuo pusryčių atlikusius skrebučių trupinius, akies krašteliu pamatė šmėkštelint pilkšvai rusvą pavidalą. Ji lėtai pasuko galvą, norėdama pažiūrėti, koks paukštelis čia atskrido. Tačiau krūmuose šokinėjo ne žvirblis, o kačiukas.

Ne šiaip koks kačiukas... *Katytė*. Mažoji kaimynų Rainė. Ji muistydamosi ir kasdama žemę nagučiais spraudėsi pro plyšį po tvora. Jos snukutis buvo toks ryžtingas, kad Džas-

mina prikando lūpą, kad neimtų kienti – mergaitė nenorėjo išgąsdinti Rainiukės.

Galiausiai katytė išlindo, lyg kas būtų ją stumtelėjęs iš nugaros, ir piktai sumataškavo uodega. Paskui atsitūpė ir ėmė praustis, palaižiusi letenėlę įnirtingai braukė apyausius, tarsi lįsdama pro plyšį būtų išsipurvinusi.

Džasmina įsitaisė ant suoliuko ir žiūrėjo į Rainiukę. Mergaitė bijojo net giliau kvėptelėti, kad neišgąsdintų mažo padarėlio. Ji taip seniai svajojo susipažinti su Rainiuke, o dabar katytė tupėjo visai čia pat.

Dabar ir Rainiukė pamatė mergaitę. Ji grakščiai atsistojo ir nupėdino prie Džasminos. Kai Helena su Endžiu išeidavo į darbą, jos niekas ne-

glostydavo, ir nors tyrinėti sodą buvo smagu, Rainiukė troško dėmesio. Katytė stabtelėjo per kelis žingsnius nuo mergaitės, kad prireikus galėtų pasprukti, jei ši pasirodytų nedraugiška. Tada tyliai sukniukė.

Džasmina lėtai atkišo ranką. Ji negalėjo patikėti, kad Rainiukė priėjo taip arti. Manė, jog tokie maži kačiukai itin baikštūs. Mergaitė beveik galėjo paliesti katytės nosį, bet nedarė šito. Tik išskėtė pirštus ir sukuždėjo:

– Sveika, Rainiuke, kis kis kis...

Katytė pakrutino ausis. Mergaitė žino jos vardą! Tai geras ženklas. Rainiukė pritipeno dar arčiau ir galva meiliai pasitrynė Džasminai į koją.

Ši juokėsi ir kasė Rainiukei apyaušius. Katytė vienu šuoliu stryktelėjo

ant suoliuko šalia Džasminos, paskui užlipo jai ant kelių. Patenkinta atsiduso, užmerkė akis ir ėmė braukyti mergaitės džinsus mažais aštriais nagučiais. Kaip gera būti glostomai.

Žiūrėdama į katytę Džasmina nu-
sišypsojo. Ji pati labai norėjo turėti
tokią nuostabią augintinę. Kaip gai-
la, kad jos mama su tėčiu nemyli gy-
vūnų. Gal šauni Rainiukė padės juos
perkalbėti?

Nuo to karto Džasmina vis dairydavosi Rainiukės sode, o katytė greitai suprato, kada mergaitė grįžta iš mokyklos. Jeigu Rainiukei būdavo nuobodu ar kildavo noras su kuo nors pažaisti, ji prasmukdavo pro plyšį po tvora – jį nuolat teko platinti – ir nuo suoliuko užšokdavo ant virtuvės palangės. Tada gailiai sumiaukdavo ir prisikviesdavo Džasminą.